

> Implosió impugnada 6 (2006)

L'última versió completada d'aquesta sèrie en procés acudeix a un espai de gran càrrega social, cultural i educativa. La Universitat Politècnica de València, implosió impugnada 6: una reflexió pràctica sobre la globalització i la desestructuració de la identitat col·lectiva reflectida a l'entorn més pròxim. El paisatge no és fons, ni només forma, sinó que torna al primer pla de l'anàlisi per a demostrar-se element vertebrador d'una pèrdua en procés avançat. La ubicació de la instal·lació no pot ser més encertada dins de l'espai universitari, en situar-se al terme de l'última ampliació realitzada a la Facultat de Belles Arts, i al seu torn en l'interior d'un espai circular enjardinat. Immers en una de les parcel·les reticulars amb gespa, Rafael Tormo construeix una instal·lació que posa en relació paisatge amb cultura popular, festa amb gastronomia, components característics de l'hedonisme mediterrani.

> **Implosió impugnada 7 (2007)**

Tres elements conformen *Implosió impugnada 7*: una caixa modular, escultòrica i contenidora dels materials emprats en l'acció, molts dels quals van ser utilitzats i ja no existeixen; el registre videogràfic de l'acció mateixa realitzada per entre els carrers del centre històric de Dénia; una fotografia extreta d'un dels moments del recorregut i que aconsegueix ací la importància d'imatge representativa, resum concentrat, del concepte ideat per l'artista. Tres maneres diferents de registrar un succés, l'esdeveniment efímer que suposa un *time specific* a un *site specific*.

> Implosió impugnada 8 (2007)

Enfront de l'acció directa, determinada, fins i tot intrusiva de l'artista en el comportament col·lectiu, que resultava en la *Implosió impugnada 7*, aquesta huitena i última fins a la data, planteja un altre dilema. No s'allunya de pressupostos comuns a tota la sèrie, com són la reivindicació del carrer com a lloc d'oci i de trobada, de festa i de demandes; ni de l'enteniment de l'art com a acció directa, sense embuts, encara que sí amb artificis que són propis de la representació. El dilema que planteja és la posició del subjecte en relació a l'objecte, de la que sorgeix una nova perspectiva.

Però darrere de l'acció des de dins, propiciatòria fins i tot d'aquesta acció, Rafa Tormo es queda estàtic en aquesta nova entrega.

Un canvi de paradigma on el treball de l'artista esdevé congregar una sèrie de fets planejats, no exempts de casualitat, i on la seua presència corpòria pareix voler legitimar la pràctica artística. Síntesi extrema en el propi gest de l'acció de l'art, on als ecos evidents del romanticisme s'adhereix l'actitud radical de plantejar-se, indefectiblement, cada nou pas que es vol donar.

